

Fa dues setmanes que Enriqueta Torres emigrà de Catalunya. Ací semblen gosar-hi amb els que marxen. Si triomfen, en altres terres, els fem un retret de la partida; si no triomfen, els oblidem.

La curta reaparició de la gran actriu Carme Jarque no arrencà un comentari a Catalunya. La creadora de "La morta" ens tornà a deixar, ben amargada.

Què diferent és el nostre teatre de teatre francès, i Catalunya què diferent és de França!

Tenim tots els bons elements, i carència d'organització i d'impetu.

Per què no hem pogut fer una Associació d'autors, d'actors i de pintors?

Tot passejant, hauriem pogut fer aquesta pregunta als que passen.

Però a Catalunya tots esperem el Messies; messiànics purs.

WORK

ES DIU...

Que ha entrat a formar part de l'empresa de l'Espanyol l'afortunat autor Alfons Roura...

Sí, home, sí; Santpere, que pot tenir una altra "La reina ha relliscat"; fer amb ella una "tourné" veraniega de molt profit!

Que l'empresa Palai Drets pensa fer temporada en un teatre de Barcelona. Segons notícies, és l'Apolo.

Que l'empresa del Còmic té en cartera una revista d'autors locals, de gran actualitat.

Doncs què fa Guiró que no la posa?

Que el teatre que guanya més diners és el Victòria.

Es clar; té obra i una companyia excel·lent.

Que corre amb gran insistència que es farà teatre català a l'Apolo.

Vaja, ja passarà com al Goya; de segur que si farà cinema!

Que al Nou la temporada ha començat una mica esgarrada.

Sí, però Gibert donarà feina, doncs és home que sap de teatre.

Que a l'Olympia hi va circ equestre. Si no ho dirigeix el gran Ventura Ganao, és temporada a l'aigua.

BRIK

ESQUELLOTS

El passat dissabte, a les deu de la vetlla, es celebraren amb tot esplendor els Jocs Florals de Santa Eulàlia de Vilapiscina. Obtingué la Flor Natural el poeta Domènec Perramon, que nomenà regina de la gaia festa la senyoreta Salut Navarro. Els altres premis els guanyaren els senyors Castellort, Ferran Agulló, Octavi Saltor, Roig i Llop, Navarro Costabella, senyoreta Maria Teresa Gibert i altres.

Ens plau de fer constar el magnífic discurs presidencial del nostre bon amic el poeta Salvador Perarnau. Fou una veritable pesca oratòria, amb aquell abandonament a què ens té acostumats aquest poeta nostre, que és actualment el més vibrant de Catalunya.

La setmana passada féiem notar com a Miguel Maura l'havíem rebut amb pluja.

Diumenge vàrem rebre Azaña i altres parlamentaris bons minyons, amb un sol esplèndid.

Ves si nosaltres no som així!

Els no catalans que viuen a Barcelona han fet una crida a tots els que estiguin en aquestes condicions per a unir-se, fent constar el seu gran amor a Catalunya i recordant que ells han contribuït tant com els catalans a l'engrandiment i esplendor de Barcelona.

Efectivament, els que desempedraven els carrers eren no catalans.

L'altre dia, al Parc, una família no catalana protestava de que les sardanes obstruïssin el pas.

—Aneu a donar la volta—deia un.

—No nos da la gana! El Parque es para todos—digué, irada, la senyora de la família no catalana.

—Sí, senyora—contestà un sardanista: —fins per a les mones.

Això és "conllevaria"!

Dissabte passat, a la Plaça Nova, un home omplia els cantis a la font, mentre, per aprofitar el temps, evacuava una petita necessitat.

A dos passos, assegut de cara a la font, hi havia el vigilant nocturn, perquè això passava per allà les onze de la nit.

Falta llum a la Plaça Nova o unes ulleres al vigilant?

Azaña va declarar a un periodista que una de les coses que més li ha agradat de la nostra ciutat, són aquelles valles originals de Vachier.

Hom diu si Vachier les vol fer patentar.

Decididament, Barcelona deu ésser un gran país. Fixeu-vos com a totes les poblacions d'Espanya hi han hagut detencions de monàrquics, a tot arreu menys aquí on ni el Governador ni el Cap superior de policia n'han trobat cap de compromès.

I nosaltres que ens creiem que n'hi havien tants!

Dies passats, un ciutadà cometé una irreverència contra l'autoritat d'un guàrdia urbà. S'atreví a tirar un grapat de blat de moro a l'"urbano" que hi ha tancat en aquell galliner de la Plaça de Catalunya, davant l'Avinguda del Portal de l'Angel.

L'autoritat vexada per aquella acció—dit sigui de pas, amb una cultura que per molts ciutadans desitjaríem—, esclatà en una franca riallada i no féu el més mínim per a detenir l'irrespectuós ciutadà.

El públic que ho presencià, celebrà les dues gestes entusiàsticament, tot fent l'elogi de les pensades del senyor Vachier.

Es mastega una aproximació d'Acció Catalana a l'Esquerra.

Cal fer una bona garbellada, i després encara diran allò:

Treu-me del pou i et perdonaré la vida.

L'altre dia un obrer municipal mentre pintava una de les senyals de circulació va ésser atropellat i mort per un auto.

Una víctima més de Vachier.

Imp. "L'Esquella", Om, 8; Barcelona

Escopetes - Bicitetes - Ràdio
 VENDES A PLAÇOS I AL COMPTAT
 (Es desitgen agents)
F. BARÓ
 Goya, 11; Tel. 73497.—BARCELONA
 Sucursal a Esparraguera: St. Antoni, n.º 20